

Światowy Dzień Uchodźcy 2023

Portrety i historie uchodźców,
którzy wybrali Lublin
na miejsce nowego życia

IRA PETROVSKA

Autorka zdjęć

Mam na imię Ira. Zajmuję się fotografią noworodkową, niemowlęcą, dziecięcą, rodzinną oraz ciążową. Tak na co dzień jestem żoną mojego najlepszego męża Dimy i mamą cudownych dzieciaków Adriana i Patryka, którzy są niesamowitymi żywiołami. Naturalna fotografia rodzinna to moja pasja, którą odkryłam właśnie dzięki moim cudownym synkom. Z natury jestem pozytywną osobą, która lubi poznawać nowych ludzi i nowe miejsca. Kocham swoją pracę i doceniam każdą historię, którą mogę opowiedzieć swoimi zdjęciami. W wolnym czasie lubię grać na gitarze, smaczną kawę z gorzką czekoladą i długie wieczory z mężem oglądając fajne filmy. Uwielbiam podróżować z rodziną – to moja druga pasja! Nie lubię być w tym samym miejscu kilka razy, więc zawsze zwiedzamy coś nowego, tam gdzie jeszcze nie byliśmy, no i oczywiście upamiętniam wszystko na zdjęciach.

MIŁO WAS WIDZIEĆ

Miło Was widzieć w Polsce, Lublinie i naszym regionie! Witamy Was serdecznie i cieszymy się, że jesteście częścią naszego wspólnego domu. Dziękujemy, że wybraliście to miejsce na początek swojego nowego życia. Wiemy, że macie za sobą wiele trudnych doświadczeń i że niełatwo jest zaczynać życie od nowa.

Dobrze, że znaleźliście w sobie dość siły, aby nie poddać się, że zawalczyliście o swoją lepszą przyszłość. Macie tu już mieszkania, pracę, Wasze dzieci chodzą do przedszkoli, szkół i na uczelnie wyższe. Wiemy, że jesteście u nas nauczycielami, lekarzami, krawcowymi, psychologami i kierownikami. Płacicie tu podatki, czasem tworzycie miejsca pracy dla swoich rodaków i dla nas.

Przynieśliście tutaj swoją kulturę, pieśni, potrawy, stroje i dowcipy, poznajecie także nasze tradycje i zwyczaje, to nas wzajemnie ubogaca. Choć jesteśmy różni, to jednak równi!

Wiemy, że niektórzy z Was goszczą u nas na pewien czas, ale inni chcą zostać na stałe, szanujemy Wasze wybory.

My – środowisko Centrum Wolontariatu w Lublinie – cieszymy się, że możemy Wam towarzyszyć i wspierać w integracji z naszym społeczeństwem. Dziękujemy, że razem tworzymy nową braterską wspólnotę.

*Ks. Mietek Puzewicz z zespołem Centrum Wolontariatu
i Stowarzyszenia Solidarności Globalnej w Lublinie*

BEZ PAUZY W ŻYCIORYSIE

Viktoriya Lapshyna

W ciągu 30 lat niepodległości, my Ukraińcy, nauczyliśmy się czym jest wolność: wolność słowa, wolność wyboru i brak ideologii niewolników. Wiele spraw wzięliśmy w swoje ręce.

Wybuchła wojna, a ja zostałam sama z 12-letnim synem Timurem i naprawdę miałam nadzieję, że to nie potrwa długo, bo takie szaleństwo po prostu nie może istnieć w XXI wieku. Zaraz jednak do Mikołajowa, gdzie mieszkałam, zaczęły dochodzić wieści o okrucieństwach popełnianych przez rosyjskich okupantów w pobliskim Chersoniu. Wtedy pomyślałam o Polsce, trochę znałam wasz kraj, Polacy byli mi bliscy i rozumieli mnie, przyjeżdżałam tu wiele razy przed wojną. Przyjechałam do Polski w marcu ub. roku i najpierw znalazłam się w ośrodku Caritas. Po kilku miesiącach zdałam sobie sprawę, że mam tu dach nad głową i jedzenie, ale zaczynam wegetować. Postanowiłam wrócić do normalnego życia. Życia, w którym to ja decyduję, co dziś zjem, z kim porozmawiam, gdzie i jak spędzę wolny czas.

W Lublinie miałam przyjaciół, po przeniesieniu się tutaj znalazłam szybko pracę, jestem psychologiem i terapeutką w organizacji Soletterre. Dzięki temu sama się utrzymuję i robię to, co kocham.

ODNALEŹLIŚMY SIĘ PO DRAMACIE

Myroslava Soroka

Przed wojną ja i moja rodzina żyliśmy zwyczajnym życiem, w Sarnach, małym miasteczku w zachodniej Ukrainie, 24 lutego 2022 roku wszystko się zmieniło, nastąpił największy przewrót w naszym życiu.

W pierwszych dniach wojny mój ojciec został ciężko ranny pod Kijowem, stamtąd najpierw przewieziono go na Białoruś, a później w krytycznym stanie, dzięki pomocy ludzi dobrej woli, dotarł do Lublina. Na szczęście tutaj zaopiekowało się nim grono wolontariuszy i lekarzy.

Zdecydowaliśmy z mamą, że przeniesiemy się wszyscy do Lublina, aby wspierać tatę. Przeszedł już wiele badań i operacji, zajęli się nim chirurdzy, ortopedzi i okuliści. Przez dłuższy czas wymagał także rehabilitacji, teraz już może samodzielnie chodzić.

Obecnie mieszkamy w Lublinie, młodszy brat i siostra chodzą tu do szkoły, mama podjęła pracę. Ja, pomimo tego, że mam dopiero 18 lat, kończę już roczny kurs przygotowawczy do podjęcia studiów w języku polskim, organizowany przez Centrum Języka i Kultury Polskiej dla Polonii i Cudzoziemców UMCS. Zamierzam studiować prawo w biznesie, a w przyszłości myślę o prowadzeniu własnej działalności gospodarczej.

UPIĘKSZAM WASZE SKWERY I OGRODY

Hamed Atayee

Język polski jest kolejnym którego staram się nauczyć, mój ojczysty to dari, używany w rodzimym Afganistanie. Ponadto rozumiem pasztu i angielski.

W Kabulu pracowałem jako kierowca w polskiej ambasadzie, do roku 2018. Późniejsze wydarzenia spowodowały, że jako pracownik obcego państwa nie mogłem się czuć bezpiecznie w Afganistanie. Postanowiłem emigrować z moją rodziną do Polski. Po pobycie w ośrodku dla cudzoziemców zaproponowano mi dach nad głową w Lublinie. Tu rozpocząłem nowe życie. Na szczęście jest ze mną żona Sima, dwie córki Behishta i Khadija oraz najmłodszy syn Mohammad. Dzieci chodzą do szkoły i przedszkola i lepiej porozumiewają się po polsku ode mnie.

Polubiłem Polskę i Polaków, zostałem tu życzliwie przyjęty i zrozumiany, w Lublinie znalazłem mocne wsparcie ze strony Centrum Wolontariatu, które użyczyło nam mieszkanie na kilka miesięcy. Teraz korzystamy z mieszkania komunalnego. Szybko podjąłem pracę w Lublinie, zajmuję się projektowaniem i utrzymaniem skwerów, parków i ogrodów. W przyszłości chcę też pomóc mojej rodzinie, matka i brat są w Afganistanie i żyją w trudnej sytuacji materialnej.

OTWORZYŁAM SWOJĄ FIRMĘ

Olena Ostroverkh

Lubię chodzić na zajęcia speaking-clubu, gdzie mówimy tylko po polsku na różne życiowe tematy. To pozwala lepiej opanować język polski i odnajdywać się w nowej dla mnie rzeczywistości, wcześniej ukończyłam certyfikowany kurs.

Przyjechałam do Polski w lipcu zeszłego roku. Przedtem mieszkałam w Charkowie, niestety miasto i cały rejon dotknięte są zniszczeniami, a mój dom niezdatny do zamieszkania. Pracowałam jako menedżer treści i tłumacz w regionalnej firmie telekomunikacyjnej, niestety przyszedł zwolnienia ze względu na znaczne straty spowodowane uszkodzonym sprzętem.

Nie zamierzam tutaj czekać z założonymi rękami i żyć z pomocy, jaką polskie państwo i ludzie okazują uchodźcom. Dlatego założyłam jednoosobową działalność gospodarczą, świadcząc usługi copywritingu dla zagranicznych klientów. Powoli to się rozkręca, przydaje się znajomość czterech języków, bo do polskiego i ukraińskiego dochodzi jeszcze rosyjski i angielski.

Mam duże oparcie w lubelskim Centrum Wolontariatu. Jestem niesamowicie wdzięczna, że Polska stała się dla mnie drugim domem, gdzie mogę kontynuować swoją działalność zawodową i budować plany na przyszłość.

MAM BEZPIECZNY DOM

Lida Khamzatowa

Z Czeczenii uciekała z czterema synami. W dramatycznych okolicznościach straciła męża. Rosyjski oddział otoczył jej rodzinną wioskę w górach Kaukazu, tuż przed Nowym Rokiem. Jeden z oficerów kazał iść za sobą uciekającym kobietom z dziećmi, aby zobaczyli noworoczną choinkę, specjalnie przygotowaną dla Czeczenów. Na gałęziach dorodnego drzewa wisały ciała bojowników czeczeńskich. Z rozprutych brzuchów wypęły wnętrzności, celowo rozciągnięte na konarach, tak by przypominały choinkowe łańcuchy. W innych miejscach, niczym bombki, tkwiły obcięte męskie głowy, nabite na kikuty gałęzi. Oddzielnie wisały także odrąbane ręce i nogi. Rosyjski oficer z nieukrywaną, szatańską radością, objaśniał:

– Eto jołka dla was, smotricie, szto sdietajem s wami!

To choinka dla was, zobaczcie, co zrobimy z wami! Lida z dziećmi i innymi uchodźcami, musiała patrzeć na okrutną choinkę, zadając sobie w myślach pytanie, czy na drzewie nie wisi jej mąż. Odpowiedzi na to pytanie nie zna do dzisiaj.

- W Lublinie jestem już od 18 lat, tu znalazłam pracę, dzieci ukończyły szkoły, na świat przyszły wnuki. Polska stała się dla nas nowym, bezpiecznym domem.

JAK NAJDALEJ OD RUSKIEGO MIRU

Kateryna Dudnyk

Do wybuchu wojny Rosjanie nie kojarzyli mi się z czymś złym, znałam ich wielu, w moim rodzinnym Mikołajowie we wschodniej Ukrainie mieszkali ich tysiące. Nie przypuszczałam kiedykolwiek, że będę musiała opuścić to miasto i mój dom. Nie mogłam uwierzyć, że rosyjskie bomby spadną blisko mojego mieszkania, że zniszczą budynki i zabiją niewinnych ludzi. Zrozumiałam, że w moim mieście zagościła wojna. Mogłam liczyć tylko na siebie ponieważ mąż zaginął na froncie, dopiero po kilku miesiącach dowiedziałam się, że jest w rosyjskiej niewoli. A przy mnie pozostał Roman, nasz ledwie roczny syn.

Zebrałam swoje rzeczy, dokumenty, przytuliłam dziecko i ruszyłam w nieznaną. Nie wiedziałam co i jak będzie, niczego nie planowałam, po prostu jechałam jak najdalej od „ruskiego miru”. Nie chciałam, żeby mój syn słuchał dźwięków syren i świstu rakiet.

Jestem bardzo wdzięczna lubelskiej rodzinie, która pozwoliła mi mieszkać razem z nią w ich domu przez cały rok. Teraz już samodzielnie wynajmuję mieszkanie, mam ulubioną pracę jako krawcowa w świetnym zespole, Roman chodzi do przedszkola. Dziękuję Polakom za możliwość życia, a nie tylko przeżycia.

OSIEM KILOGRAMÓW ŻYCIA W PLECAKU

Slaviana Triepak

Uciekając z ciągle bombardowanego Dnipro, na południu Ukrainy, miałam przy sobie plecak ważący 8 kilogramów, a w nim wszystko, co miało mi wystarczyć w nowym życiu. Właśnie otwierała się przede mną kariera uniwersytecka, a nagle przyszła wojna, napięcie i strach. Po radzie z mężem pojechałam do Polski. Miotła mną złość, że ktoś kradnie mi życie, każe grać niechcianą rolę w jakimś koszmarowym filmie.

Kiedy znalazłam się już w Lublinie, nie poddałam się marazmowi i od razu zgłosiłam się do pomocy na Dworcu PKP, w punkcie prowadzonym przez Centrum Wolontariatu. Tam się odnalazłam, robiłam kawę, herbatę, kanapki dla przybywających uchodźców, rozmawiałam z ludźmi, razem na przemian śmialiśmy się i płakaliśmy. To sprawiło, że się nie załamalam, nadal żyłam, tylko inaczej.

W ciągu roku szkolnego pracowałam w edukacyjnym projekcie jako asystentka nauczyciela w polskiej szkole, zapewniałam ukraińskim dzieciom lepszą atmosferę, co sprzyja ich integracji z polskim społeczeństwem.

Każdy z nas, uchodźców, ma wybór – żyć dalej albo zgubić się. Ja czuję, że życie to ruch, chcę iść dalej, przede mną wiele jasnych dni. Mam w sobie siłę i nadzieję.

NA NOWEJ DRODZE

Anna Kalbus, Alicja i Jerzy Brożyna

Myślałem, że przyjeżdżam do Lublina na kilka, kilkanaście dni, że wojna zaraz się skończy i wrócę do Lwowa. Jednak widząc co się dzieje w Ukrainie podjęliśmy z żoną Anią decyzję, że zostajemy w Polsce. Wcześniej wysłaliśmy do Lublina córkę Alicję z babcią.

Dla mnie z jednej strony było to łatwiejsza decyzja niż dla mojej żony, ponieważ cała moja rodzina już była w Polsce natomiast rodzina Ani została w Ukrainie. Z drugiej strony rozumiałem, że zostawiamy tam dziecko, które z żoną tworzyliśmy przez ostatnie ponad dwadzieścia lat. W 1999 r. powołałem stowarzyszenie „Dorożka” (Droga), a przy nim ośrodek leczenia i terapii osób uzależnionych od alkoholu i narkotyków. Wspieramy też osoby po wyjściu z zakładów karnych oraz ofiary przemocy.

Okazało się, że w Lublinie czeka mnie równie dużo pracy jak we Lwowie. Oboje z żoną jesteśmy psychologami i udzielamy pomocy psychologicznej uchodźcom z Ukrainy przeważnie są to kobiety i dzieci, mamy też pacjentów obywateli polskich. Córka szybko odnalazła się w realiach polskiej szkoły, właśnie wybiera sobie liceum. I tak od ponad roku jestem na „Nowej Drodze” w Lublinie, dobrej i spokojnej drodze.

PYSZNA KAUKASKA CHAŁWA ELINY

Elina Khasakhanova

W wyniku rosyjskiej napaści na Czechenię pod koniec XX w. Kaukaz stał się niebezpiecznym miejscem dla setek tysięcy przeciwników uległego Moskwy reżimu. Zaczął się wielki exodus do Polski a przez Polskę dalej na zachód, gdzie dotarła większość Czechenów.

Na tej fali przybyła do Polski w r. 2005 Elina, z mężem i dwoma synami. Początki w nowym kraju były bardzo trudne – brak mieszkania i pracy, nieznaną języka polskiego. I zupełnie inna kultura, zwyczaje i święta. Najbardziej życzliwych ludzi spotkała w wolontariacie, pokazali gdzie są sklepy i apteki, pomagali w sprawach urzędowych.

– W rok po przyjeździe do Lublina na świat przyszła moja „polska” córka, a potem jeszcze najmłodszy syn Hamza (na zdjęciu). Starsze dzieci szybko zaaklimatyzowały się w polskich szkołach, dochodziło do zabawnych sytuacji, kiedy zadawałam im pytanie po czecheńsku, a one odpowiadały po polsku.

Pasją Eliny jest gotowanie, przygotowuje znakomitą kaukaską chałwę i smakowite szaszłyki. Marzy, aby otworzyć restaurację ze smakami Czechenii. Choć tęskni za swoimi górami, cieszy się, że Polska jest ich drugim, bardzo przyjaznym domem.

PANI NA ŚWIETLICY

Lidiia Pavlovych

Nigdy w życiu nie spodziewałam się, że będę w Lublinie kierowniczką przedszkola, a właściwie świetlicy. Przed wojną mieszkałam w Rokitnie, w obwodzie rówieńskim, niedaleko granicy z Białorusią.

W moim przypadku decyzja o wyjeździe do Polski i Lublina, była o tyle łatwiejsza, że tu mieszkała i studiowała (a teraz już pracuje) moja córka Wiktoria. Spakowałam najbardziej potrzebne rzeczy i w marcu ub. roku dotarłam do Lublina. Wiktoria, która w czasie studiów była wolontariuszką pomagającą więźniom, podpowiedziała mi, że zamiast siedzieć w domu mogę robić kanapki w punkcie recepcyjnym. I tak wsiąknęłam w wolontariat.

Jestem z zawodu nauczycielką, dlatego ucieszyła mnie propozycja poprowadzenia świetlicy dla dzieci ukraińskich uchodźców. Organizuję im czas, kiedy rodzice pracują bądź załatwiają swoje sprawy, bawimy się, rysujemy, robimy różne prace plastyczne, rzeczy z papieru, uczymy się prostych słów po polsku. Staram się aby dzieci czuły się tu jak w domu.

Dużą pomoc uzyskałam także od księży sercanów z par. Dobrego Pasterza, którzy użyczyli mi mieszkania na plebanii. Po ponad roku wiem, że tu w Lublinie żyję już tak jak u siebie.

Believe
YOUR FASHION

ZOSTAJEMY W WASZYM GOŚCINNYM KRAJU

Oksana Vshyvenko

Mieszkam w Lublinie prawie z całą rodziną, na zdjęciu obok mnie jest mama, Zoia, już na emeryturze, córka Vironika i starszy syn Ihor. Młodszy, Oleh, akurat w czasie zdjęć był na treningu.

Jestem w Lublinie od lipca 2022 r., zdążyłam już polubić to miasto, a przede wszystkim ludzi. Do wojny mieszkałam z rodziną w okolicach Pawłogradu, w pobliżu granicy z tzw. republiką doniecką, odebraną Ukrainie przez Rosję w 2014 r. Od samego początku wojny wybuchały obok nas rosyjskie bomby i rakiety, postanowiliśmy z mężem, że ja z mamą i dziećmi pojedę do Polski.

Opuszczając strony rodzinne wierzyłam, że muszę sobie poradzić, zadbać o przyszłość trójki dzieci. Zaczęłam się uczyć polskiego i jednocześnie pracować. Dzieci od razu poszły do szkół w Lublinie. Jestem z nich dumna, Ihor studiuje prawo na KUL-u. Ma pasję do sportu i z tego powodu zajmuje się trójbojem siłowym. Za swoje osiągnięcia zdobył 7 miejsce wśród studentów Polskich Uniwersytetów. Vironika w wolnym czasie tworzy piękne rysunki na odzieży i skarpetach. A najmłodszy syn Oleh bierze udział w turniejach szachowych. Chcemy zostać w gościnnej Polsce, zaczęliśmy tutaj już nowe życie.

TU TEŻ BĘDĘ LEKARKĄ

Hanna Rybak

Kramatorsk, w którym mieszkałam jeszcze w ub. roku, był miejscem zaciętej bitwy z Rosjanami w 2014 r. Najpierw miasto zajęły oddziały separatystów, a potem armia ukraińska odzyskała je po ciężkich walkach. Wojna, która zaczęła się w lutym 2022 r. znów przyniosła zniszczenia i strach. Najmocniej przeżyliśmy atak rakietowy na dworzec kolejowy w kwietniu ub. roku, zginęło wówczas ponad 60 niewinnych ludzi, kobiety, dzieci i starsi. Naloty na miasto, znajdujące się tuż przy linii frontu w Donbasie, trwają praktycznie ciągle, w tym roku już kilka razy trafione zostały bloki mieszkalne, znów są zabici i ranni.

Postanowiłam wyjechać z Kramatorska widząc zagrożenie życia dla siebie i swojej rodziny. Wyruszyłam razem z mamą, już emerytką oraz córką, która chodzi do szkoły średniej. Najpierw zatrzymałyśmy się na zachodzie Ukrainy, a we wrześniu ub. roku przybyłyśmy do Lublina.

Z zawodu jestem lekarką, internistką i pediatrą. Mam nadzieję, że uda mi się kontynuować tutaj pracę w mojej specjalizacji. Obecnie trwa proces nostryfikacji moich uprawnień zawodowych. Oczywiście nie jest łatwo rozpocząć życie w obcym kraju. Ale mam nadzieję, że dam radę.

DERUNY I PIELMIENI W KALYNIE

Iliana Minich

Jeśli można w Lublinie polecić gdzieś tradycyjną ukraińską kuchnię, to oczywiście w restauracji Kalyna, w centrum miasta. Barszcz z dodatkiem słoniny i czosnkiem, pierogi, deruny i słodkie kijowskie rogaliki czekają na gości w zaaranżowanych w ukraińskie wzorki salach. To dzieło pani Iliany i Wiktora oraz ich starszych dzieci.

Pod koniec lutego ub. roku postanowiliśmy wyjechać z Równego i szukać schronienia w Polsce. Lublin już znaliśmy wcześniej, więc w naturalny sposób osiedliśmy tutaj. Ponieważ u siebie także zajmowaliśmy się gastronomią, zdecydowaliśmy się na otwarcie lokalu w Lublinie. Jest tu dużo naszych ziomków, chętnie wracających do swoich tradycyjnych potraw, a i Polacy skosztują dobrego barszczu.

Zainwestowali swoje oszczędności oraz pożyczone fundusze najpierw w remont i wyposażenie restauracji i skomponowanie właściwego menu. Potem przyszła kolej na personel, ściśle ukraiński, pracę znalazło kilkanaście osób. Tu zarabiają i płacą podatki, to jakaś forma podziękowania Polsce za jej gościnność i otwartość na uchodźców z nad Dniepru.

Iliana i cała rodzina przekonani są, że ryzyko, które podjęli opłaci się i im i Polakom.

SPEŁNIAM TU SWOJE MARZENIA

Tetiana Garg

Często spaceruję po Lublinie, odwiedzam ciekawe miejsca, zaglądam do bibliotek, interesuję się historią i legendami miasta i kraju. Dużo maluję. Lublin naprawdę inspiruje.

Zanim tu przyjechałam, kryłam się tygodniami w zimnej piwnicy naszego domu w Charkowie razem z mężem, najmłodszą córką i sąsiadami. Nie mogliśmy tak dalej żyć, stąd decyzja o wyjeździe do Polski. Jesteśmy w Lublinie, bo tutaj po studiach na UMCS mieszka nasza starsza córka. Pomogła nam przystosować się do nowego życia. Pobyt w Lublinie pociągnął za sobą wiele zmian w moim życiu. Z wykształcenia jestem inżynierem o specjalności urządzenia informacyjno – pomiarowe, jednak przed wojną zaczęłam już robić to, co lubię. Piszę wiersze i bajki dla dzieci, ale moją pasją jest ilustracja, postanowiłam zrobić kolejny krok w realizacji swoich marzeń. Od września studiuje w Lubelskiej Szkole Sztuki i Projektowania. Bardzo się cieszę, że za 2 lata uzyskam dyplom plastyka i będę realizować się w tej dziedzinie.

Od Polaków zawsze słyszeliśmy słowa wsparcia, w szkołach, sklepach, nawet na ulicach, od sąsiadów i wolontariuszy. Czuję, że tu w Lublinie, wśród Polaków jestem na swoim miejscu.

DZIĘKUJĘ POLSKO, ŻE MNIE PRZYJĘŁAŚ

Sofiya Bakshi

Lubię Polskę, wasz, już prawie nasz język, kulturę, naród, staliście się dla mnie drugim domem. Dziękuję Polsce za to że przyjęła mnie, daje mi możliwość rozwoju, dziękuję, że mogę być w bezpiecznym miejscu i nie czuć strachu jaki nadal jest obecny w moim kraju. Wasz naród przypomniał wszystkim, że istnieje jeszcze bezinteresowna pomoc i wzajemny szacunek pomiędzy ludźmi.

Przyjechałam do Polski razem z mamą i siostrą z małego miasteczka Rokytno na zachodzie Ukrainy. Od półtora roku mieszkam w Lublinie. Obecnie studiuje w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim na pierwszym roku stosunków międzynarodowych.

Sofiya oprócz studiów zaangażowała się również w życie kulturalne i duszpasterskie. Została przyjęta do Chóru Akademickiego KUL, obdarzona pięknym sopranem bez trudu wkomponowała się w zespół, dużym przeżyciem była wielkanocna wyprawa do Warszawy i udział we Mszy Świętej transmitowanej przez TV. Odnalazła się też w scholi przy kościele, potrafi zaśpiewać psalm po polsku w trakcie Eucharystii.

– Najgorzej na początku szło mi „Szczęść Boże!” – opowiada ze śmiechem – ale teraz wymawiam już poprawnie, prawda?

Prawda.

Z NIKOPOLA PO SZCZĘŚCIE W LUBLINIE

Alona Loshkarova

Mój rodzinny Nikopol to historyczne miasto położone przepięknie nad szerokim Dnieprem. Niestety, od początku wojny stał się celem rosyjskich ostrzałów i bombardowań, które trwają do dzisiaj. W mieście wiele budynków jest zniszczonych, alarmy słychać niemal codziennie.

Podjęłam szybko decyzję, że muszę zadbać o swoją córeczkę, którą wychowywałam sama. To był trudny krok, ale najważniejsze jest bezpieczeństwo Valerii, dla jej dobra mogłabym pojechać na koniec świata.

Patrząc z perspektywy już ponad pół roku cieszę się, że rozpoczęłam nowe życie w Lublinie. Mam tu duży krąg ciekawych i życzliwych ludzi ze środowiska Centrum Wolontariatu, dzięki nim znalazłam zakwaterowanie, skończyłam kurs języka polskiego i otrzymuję wsparcie terapeuty. Cenię sobie także opiekę lekarską, jaką roztoczyła nad nami p. Magdalena.

W Lublinie znalazłam też osobiste szczęście, poznałam tu Jacka, także wolontariusza. Na początku spędzaliśmy razem dużo czasu, potem powstało między nami głębokie uczucie i teraz planujemy wspólną przyszłość. Dzięki temu mogłam zapomnieć o wojnie, cieszę się życiem, a Lublin kojarzy mi się z samymi dobrymi rzeczami.

Zespół Centrum Wolontariatu i Stowarzyszenia Solidarności Globalnej
w Lublinie zaangażowany w działania na rzecz uchodźców:

- Aneta Serafin-Żukowska
- Nela Lel
- Natalia Piankowska
- Anna Shymańska
- Anastasiia Shashkova
- Natalia Wiśniewska
- Bożena Zbrońska
- Lidia Szpitun
- Jerzy Brożyna
- Justyna Orłowska
- Aneta Kołodziejczyk
- Piotr Kaczyński
- Bartłomiej Strukowski
- Ewa Pankiewicz
- Anna Nagadowska
- Jolanta Woźniak
- Aneta Urlich
- Kordian Urlich
- Zofia Chemperek
- Jacek Jaszcz
- Konrad Szafrański
- Jacek Wnuk
- Aneta Baran
- Maria Pawluk
- Barbara Cholewa
- Michał Kuszneruk
- Ks. Mieczysław Puzewicz
- Ewelina Brożyna
- Tetiana Hafych
- Zbigniew Poręba
- Jakub Duralak
- Agata Poręba
- Ewa Małek

Wybór tekstów i redakcja: Ks. Mieczysław Puzewicz

Autorka zdjęć: Ira Petrovska

Skład: Anna i Zbigniew Kowalczykowie

Stowarzyszenie
Centrum Wolontariatu
w Lublinie

STOWARZYSZENIE
SOLIDARNOŚCI
GLOBALNEJ

www.solidarity.com.pl

miło
was
widzieć

Patronat medialny

